

JIRÍ ŠEDÝ
DĚSY
A
BĚSY

JIRÍ ŠEDÝ

DĚSY A BĚSY

JIRÍ ŠEDÝ

DĚSY
A
BĚSY

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Copyright © 2014 Jiří Šedý

Cover Art Copyright © 2014 Michal Kohout

Copyright © 2014 NAKLADATELSTVÍ
NETOPEJZ

ISBN 978-80-87044-57-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87044-78-0 (ePub)

ISBN 978-80-87044-79-7 (mobi)

ISBN 978-80-87044-80-3 (PDF pro čtečky)

OBSAH

Butcher	7
C5	11
Podivuhodná závěť	13
Černá záhrobní bichle se zamotaným příběhem	65
Flouta	69
Popovídání	72
Mrtvoly	75
Fot	82
Horší než smrt	85
Klára	88
Otec smrt	105
Kapky	113
Kevin	115
Zácpa	118
Kocourek	120
Zámecký krátký proces	124
Sydha	128
Krystal	170
Neradostná situace	172
Tři stěny	174
Pamlsek	177

To	179
Parazit	182
Škola	184
Přebytečné součástky	187
Raději nezabloudit	190
Scizor	193
Spisovatel	197

BUTCHER

Dveře do obchodu se otevřely a mužík s koženou brašnou v ruce vstoupil dovnitř.

Nádhera! Bude radost něco si odtud odnést.

Přistoupil k prodavači, který na něho s lehce předstíraným úsměvem shlížel shora zpoza pultu.

„Dobrý den, pane, budete si přát?“

Budu, budu, ale jedno po druhém...

„Rád bych se porozhlédl, co pěkného máte.“

Zejména co máš TY.

„Beze všeho, pane, dovolím si však upozornit na tyto překrásné...“

„Já si pak taky dovolím, neboj...“ zamumlal si mužík pod vousy.

„Promiňte... nerozuměl jsem. Říkal jste něco?“

Dovolím si... a moc si dovolím, to budeš koukat!

„Nic, nic, jen si říkám, jak jen takový muž jako vy... rozumějte, takový urostlý, plný...“

Krve, masa, vnitřností... všeho, čeho se zákazníci mého řeznictví s lidským masem nemohou nikdy dosyta nabažit...

„...sil, může pracovat v tak malém obchůdku, jako je tento... a prodávat takové... řekněme obyčejné věci.“

Zbytečné staré krámy, co si budeme nalhávat... no, alespoň tě nebude nikdo postrádat.

„To máte tak,“ začal prodavač, „moc lidí sem nechodí, to je pravda...“

Proti tomu nic nemám...

„...ale zase je tu klid na práci...“

Rovněž souhlasím, nebudu tedy nijak pospíchat, přestože se mi už sekera za pasem chvěje nedočkavostí...

„...můžete si při práci se zákazníky popovídat...“

Probereme to, neboj – až ti budu otáčet nožem v břiše... maso je pak žádanější, tuhne ve smrtelné křeči, a tak šláva zůstává uvnitř i po dokonalém propečení...

„...můžete si vše naplánovat podle vlastních představ...“

Ano, to už jsem udělal, vše mám připravené...

„...a bez problémů prožíváte nejkrásnější chvílky svého života...“

Těsně před smrtí spojené se smrtelnou křečí...

„... zdáte se nějaký zamýšlený... copak? Napadlo vás snad něco?“

Uvidíš...

„Ano, když to tak vyprávíte, říkám si, jaké by to bylo, strávit na tomto místě nějakou dobu... jaké by to bylo být zase jednou prodavačem.“

Koneckonců, jsi dost veliký a naporcovat tě bude pěkná fuška, takže nebude od věci udělat to tady na místě.

„Skutečně?“

No... ano!

„Myslíte to vážně?“ pokračoval prodavač. „To je krásné, opravdu, většinou se lidé na mém zaměstnání podílejí jen... řekl bych... spíše neradi.“

Na mém taky... ale nakonec jim nic jiného nezbyde... mrtvola moc rychle neběhá, zvlášť, když je naporcovaná, hi-hi.

„A co byste řekl tomu, kdybychom si to zkusili hned teď?“

No v tolik štěstí jsem ani nedoufal...

Přikývl na souhlas.

„Začneme vzadu ve skladu, co říkáte?“

Ano, to bude nejlepší, alespoň nezašpiníme obchod tvouj krví. Čím méně stop, tím lépe.

„Souhlasím,“ řekl mužík a usmál se.

„Skvělé!“ zajásal prodavač. „Následujte mě.“

Vykročili.

„Tu tašku si tu můžete nechat.“

To víš!

„Raději bych si ji vzal dozadu, pokud vám to neva-
dí...“

„Ani v nejmenším. Následujte mě!“

Vstoupili do zadní části obchodu, kde prodavač od-
hrnul plentu a uvedl mužíka mezi hromady starého ha-
rampádí.

*Kráska! I kdybych tě rozřezal na kusy tím nejdrastičtějším
způsobem, který znám, mezi touhle zaprášenou veteší po tobě
za několik dní nebude možné najít ani jedinou stopu.*

„To je moje svatyně!“ rozzářil se prodavač.

Hrobka, nazývejme věci pravými jmény.

„Ano, skutečně krásná hro- chci říci svatyně. Kráska!“

„Podívejte, kolik pokladů tu je! Příkladně zde,“ řekl
a ukázal na staré hodiny, „tento skvost prý kdysi patřil
hraběcímu rodu...“

Už moc povídáš...

„Anebo zde, tato krásná váza...“

„A tamhleta velká bílá věc vzadu?“ zeptal se mužík –
spíše aby trochu změnil téma, než že by ho to skutečně
zajímalo.

Už bych to měl skončit.

Sáhl k opasku.

„To je mrazák,“ řekl prodavač.

Mužík se zarazil.

Mrazák?

„Mrazák? K čemu tu používáte mrazák?“

„Uchovávám v něm lidské maso, aby se nekazilo...“

C-cože...

Sáhl pro sekerku, ale prodavač byl rychlejší.

A-

Švih!

Mužíkova hlava, odseknutá prodavačovým ostrým

dlouhým nožem, se vznesla do vzduchu, několikrát se otočila a nakonec se odkutálela do rohu.

Brašna s řeznickým náčiním dopadla na zem.

„Už mě nebavila tvoje konkurence, Butchere! Kazilo mi to obchody.“ Zasmál se prodavač a pustil se do porcování mužikova těla.

C5

„Crrr... crrr.“

Zvonil telefon, ale nikdo ho nezvedal.

„Crrr...crrr.“

„Přestaň!“ ozval se ztlumený hlas z druhé strany bytu.

„Stejně tě nikdo nezvedne!“

Jeho matka volala už podruhé, ale marně. Asi je někde venku s klukama. Zavolám později, říkala si.

„Já vím, mami nebo Gréto, že je to asi jedna z vás,“ zavolal chlapecký hlas odvedle, „promiňte mi to, ale já to vážně nemůžu zvednout!“ zakřičel, jak jen přes zavřené dveře dokázal.

Mám tu jakýsi malý problém.

„Malý problém? Cha, dost velký problém!“ říkal si sám pro sebe.

Dokonce ani nevím, jestli už jsem skončil, nebo ne. Podle toho smradu ale nejspíš jo.

„To je ale koneckonců jedno,“ povzdechl si a zadíval se na krásnou modelku vylepenou z vnitřní strany dveří toalety. Ukápla mu slza.

Na tohle můžeš momentálně taky zapomenout. Do smrti paníc. Bomba.

Další slza.

„Nech toho, tím nic nespravíš,“ řekl si polohlasem, ale sám tomu nevěřil. *Stejně je to všechno jedno. Všechno. Aspoň zabít kdybych se mohl!*

Kdyby tu byl někdo, na koho bych mohl zavolat. Nebyl tu

starej Dunda? Myslim, že šel okolo, slyšel jsem jeho kroky přímo za vchodovými dveřma - Znovu si povzdechl.

Křičel jsem jako zběsilej, ale neslyšel mě. Je hluchej jako poleno, dědek stará.

„Ostatní sousedi jsou samozřejmě na dovolený – stejně jako matka a sestra –, takže jsem tu se svou přeraženou páteří úplně sám a nemám nejmenší naději, že by mě z tohoto mrňavýho záchoda někdo vyprostil.“ *Fakt super prázdniny. Díky, pane bože – ke kterému se od týhle chvíle nemodlím – díky moc, za všechno.*

„Ach jo, proč jenom jsem takovej cvok, proč jsem jenom musel blbnout?“ říkal si potichu a vzpomínal. *Už ve druhý třídě jsem měl extrémně pohyblivej krk – jak jsem dokázal hejbat hlavou, to nedokázal nikdo. Ani Mazanec, a to byl nějaký gymnasta!*

A zrovna na zejtra jsem se domluvil s klukama, že jim předvedu zbrusu nový číslo.

Popotáhl. „Bezvadný číslo.“

„Zhroucenez na záchodě s přelomenou páteří – posranej, bez možnosti se pohnout. Super!

„Hej, krucinál, je tu někdo!?“ zakřičel. „Dostaňte mě odsud!“ Ale odpovědělo mu jen hrobové ticho okolních stěn.

„DOSTAŇTE MĚ PRYČ!!!?“ zařval a posadil se na posteli. *Uf! Byl to jenom sen. Sáhl si na pyžamo. Jsem úplně zpocený.*

„Děje se něco?“ Do pokoje nahlédla chlapcova matka.

„Ale ne, jenom noční můra.“

„Tak hybaj vstávat! Já a Gréta už odjíždíme, tak ne abys přišel pozdě do školy!“ řekla mu a zavřela dveře.

„Rád vstanu,“ řekl si chlapec, vstal, protáhl se a přistoupil k zrcadlu. *A toho blbnutí s kouřením okamžitě nechám!*

„Nebo ne?“ Zeptal se sám sebe, pohlédl na fotografii modelky na stěně s okamžitým efektem a hned nato si zkusil nejnovější trik v zrcadle. Začalo se mu chtít na záchod...

PODIVUHODNÁ ZÁVĚŤ

Nedávno jsem zavítal do jednoho starého antikvariátu a našel tam zvláštní knihu. Zvenčí vypadala jako jakákoli jiná běžná kniha, ale jakmile jsem ji otevřel, pochopil jsem. Byl to deník, a ne ledajaký... inu, posudte sami:

Horácův deník

Pondělí 8. ledna. Ta závěť byla napsána nějak podivně:

*Mým prapranukem Horácem, který se teprve narodí,
celý hrad Gonaval nechť je vlastněn a opatrován.*

Přinesl mi ji dnes ráno notář, přicestoval snad odněkud z východu. Byl to zvláštní člověk, ten notář, jestli to vůbec byl člověk. Ani se mi nepředstavil a spustil: „Ráčíte být pan Horác Vermon? Přicházím za vámi v tuze důležité věci. Váš ctěný praprastrýc, kterého jste nikdy neviděl, vám odkázal své panství.“ A pak pokračoval v těch právnických větách, kterým vždy rozumím jen zpoloviny, anebo většinou vůbec ne.

Raději jsem se po celou dobu soustředil na něj. Celý zahalený do koženého pláště, na hlavě klobouk, zpod něhož vycházely dlouhé černé vlasy. Mohlo mu být tak padesát, ale podle toho, jak se vyjadřoval, spíš sto deset. Mluvil a vlastně i vypadal, jako by byl z osmnáctého století: „Jest zde malá poznámka pod čarou, pane Horáci. V ní se praví: Dědictví nabude platnosti, jestliže prapra-

synovec Horác Vernon panství po tři léta bude opatrovati. Pak na jeho úsudku už jest, jak s celým majetkem vynaloží.“

Tudy by mohla vést cesta z bídy, a tak jsem nabídku přijal. Koneckonců, neměl jsem příliš na výběr. Souhlasil jsem a podepsal ty jeho papíry. Na stůl mi položil hnědé tučné desky a měl se k odchodu. Ještě jsem chtěl vědět, kdy mám na panství dorazit, co si mám vzít s sebou, kdo bude dohlížet na plnění mého úkolu... a spoustu jiných věcí. On se jen otočil ve dveřích: „Vyrazte hned zítra ráno.“ To mě zarazilo. Ale co, beztak mi tu v pátek končí nájem. Práci teď nemám a mít nebudu. Teď jdu spát.

Úterý 9. ledna. Už sedím v taxíku. Přemýšlím o tom včerejším notáři. Celou noc se mi o něm zdálo. Večer jsem nemohl usnout, tak jsem ještě chvíli studoval mapy, které mi dal v těch deskách. Jednu z nich tu mám před sebou. *Po silnici až k Jižnímu břehu. Z přístavu lodí do Perlového zálivu. Lesem, přes bažiny až do hor... uprostřed je panství Gonaval.* Místa jsou spojena čarami a na každé čáře je vždy napsán dopravní prostředek. Psal to ten notář, anebo můj praprastrýc? Podle písma praprastrýc, ale když si vybavuji obličej toho notáře, stále se nemohu zbavit pocitu, že to psal on.

19.00. Už jsem na lodi. Nepříjemně to houpe. Na to nejsem zvyklý. Je mi zle.

Středa 10. ledna. To houpání nepřestává. Nemůžu jíst ani spát. Ještě dva dny.

Pátek 12. ledna. Cítím se o něco lépe. Poslední dny byly jedny z nejhorších v mém životě. Zhubl jsem snad o pět kilo. Mluvil jsem s jedním námořníkem – za dvě hodiny přistáváme. Už se těším, až budu na pevné zemi.

16.00. Stojím na břehu! Je tak božsky nehybný! Jaký to krásný pocit!

Perlový záliv je malý, několik rybářských domečků, jinak nic. Byl jsem jediný, kdo tu vystupoval. Námořníci vyslali jednoho, aby ještě nakoupil nějaké to jídlo. I já měl v úmyslu něco nakoupit, a tak jsem se přidal.

„Půjdeme támhle k tomu dědovi,“ navrhl námořník. Nic jsem nenamítal.

Děda seděl na štokrleti před chajdou a pletl sítě. Místní jazyk jsem neovládal, tlumočil mi námořník. Děda byl zasmušilý, ale neošidil nás. Na cestě k lodi nade mnou námořník kroutil hlavou: „Taková díra! Že se radši nerozjedete do nějakého velkoměsta pobavit! Co si tady počnete, mezi všema těma skaliskama, lesama a bažinama, to je mi záhadou.“

O svých plánech jsem pomlčel a zavedl jsem rozhovor na něj.

„Já už jsem moři hromadu let, ale to je na delší povídání. Už jsme tu, no... mějte se dobře. Dvanáctýho března plujeme kolem, takže jestli tu neumřete hlady nebo na nějakou infekci, vyzvednem vás. V opačném případě zakopeme vaše ostatky. Mějte se!“

Zamával mi a nasedl do člunu. Mám skvělé vyhlídky. Zamával jsem ještě dědovi, vzal svůj batoh a vyrazil po spojnici *les - bažiny*. Na mapě je v tomto místě jen jedno slovo. *Pěšky*.

20.00. V téhle tmě už nevidím vůbec nic. Nebudu plýtvat baterkami. Jdu spát.

Sobota 13. ledna. Doufám, že mi ta třináctka nic špatného nepřinese. V noci jsem slyšel vytí vlků, ale naštěstí ne moc blízko. Mám s sebou revolver, ale zareaguji dostatečně rychle?

Ráno jsem vyrazil brzy. Teď sedím u ohně, točím klackem a čekám, až se mi kus masa od dědy opeče. Jestli jdu správně, jen tuším. Cesta tu nikdy žádná nebyla, včera jsem ji hledal bůhvíjak dlouho. Jdu podle kompasu na západ. Snad mě nečeká žádné překvapení.

Předtím, než začnou bažiny, by mi měl cestu zkřížit potok. Je úzký... ten když najdu, mám vyhráno.

13.30. Mňam! Masíčko od dědy bylo perfektní. Vyrážím.

Neděle 14. ledna. Potok! Dorazil jsem k potoku! Voda je krásně čistá, nabírám si plnou láhev. Jak ukazuje mapa, jeho překročení nebude velký problém. Odtud už vidím bažiny. Za chvíli vyrazím.

14.00. Nějak mě bolí nohy. Točí se mi hlava. Asi vyrazím až tak za hodinku. Teď si na chvilku lehnu.

16.00. Co se...

Středa 17. ledna. Probudil jsem se s neuvěřitelnou bolestí hlavy. Ještě že mé hodinky jsou spolehlivé... jinak bych tomu nevěřil! Od neděle tu ležím a nevím o sobě! Vypadám příšerně, všechno mám mokré a špinavé, nemůžu to ani popsat... Jdu se umýt a převléknout.

15.00. Brrr, to je hrůza, muselo snad pršet, co jsem spal. Rozdělal jsem oheň a teď se suším. Jak kašlu, bolí mě hrudník. Už jsem převlečený, ale jaké jsem měl šaty, to... to se snad ani nedá popsat.

Fridrichův deník

Středa 17. ledna. Je tu. Před chvílí jsem to viděl v lese.

Horácův deník

Čtvrtek 18. ledna. Včera pozdě večer jsem zrovna zjišťoval, co všechno mám v batohu zničené, když jsem si v dálce mezi stromy všiml dvou světlých bodů. Něčí oči. Zavolaal jsem tím směrem, ale oči zmizely. Pro jistotu jsem zkontroloval, zda mám nabitou pistoli. Říkal jsem si, že v noci nesmím usnout. Mohl by to být vlk. Oheň jsem měl rozdělaný, ale dřevo bylo mokré, hořelo málo. Nakonec jsem usnul. Ale naštěstí se nic nepříhodilo.

16.00. Dnes celý den suším oblečení a dávám do po-

řádku svou výstroj. Přitom uvažuji o počasí. Navzdory tomu, že je druhá polovina ledna, není tu sníh ani velká zima. Odhaduji dvanáct až patnáct stupňů nad nulou. Jen tomuto počasí vděčím za to, že jsem ještě živ a relativně zdrav. Pokašlávám, ale bude to dobré.

18.00. Byl jsem se podívat na místě, kde byl včera ten vetřelec. Žádné stopy tam nebyly, jen několik polámaných větviček. Asi se mi něco zdálo.

21.00. Před chvílí se za mými zády ozvalo houkání. Vyděsil jsem se, ale byla to jen sova. Asi začínám být paranoidní.

Fridrichův deník

Čtvrtek 18. ledna. Spinká to. Včera to čekání na mě nějak unavilo. Jak chatrná postavička to je! Takový drobný človíček!
Jaké nic!

0.20. Fridriškův první triumf! Nemá to oheň, chi chi. Před chvílí jsem pod kůrou našel zavrtané krásné šfavnaté housenky! Mlask.

Horácův deník

Pátek 19. ledna. Dnes v noci foukal silný vítr – všechny věci jsem měl ráno zpřeházené. Začnu balit a rychle vyrazím na cestu. Na mapě je v úseku *les... velký strom uprostřed bažin* a poznámka *opatrně pěšky*.

18.00. Nevím, kde jsem... ano, zdá se, že jsem se ztratil. Ty bažiny jsou až děsivě nehostinné. Celý den se bořím do těch močálů... na jednom místě jsem zapadl až po pás. Až teď jsem našel takovou malou mýtinu uprostřed toho všeho. Už tu zůstanu. Naštěstí je tu dost větví.

18.10. Och, já nešťastník! Nemohu najít zápalky! A i kdybych je měl... beztak by byly mokré. Strávit bez ohně noc na tomhle místě? Uprostřed všech těch bažin! Och praprapraštrýčku, jaké zkoušky jsi mi to přichystal!

19.00. Pomalu mi dochází jídlo. Spousta se mi ho zkazila u potoka. Musel jsem ho vyhodit. Doufám, že

na Gonavalu nějaké bude. Jaký zvláštní osud mi to život chystá. Předě dvěma měsíci jsem ještě byl řadovým úředníkem. A pak to přišlo. *Číslo nesedí. Za všechno ručíte vy, pane Vermon. Nezbyvá nám tedy... bla... bla... uděláme to po vzájemné dohodě.* A bylo. A teď sedím uprostřed bažin bez ohně a čekám, kdy si mě přijde zbaštit nějaká divá zvěř.

Fridrichův deník

Pátek 19. ledna. Huf, huf, málem mě to dohonilo. Chtěl jsem jenom něco na zub. To se dělá? Bít mě za to klackem? Já mám taky hlad... ne jenom chuť na tamto! Už jsem to měl, mňam, vonělo to, v batůžku to bylo. A človíček mě bacil klackem – a rovnou do zad, aúúú, aúúú. Ještě teď to cítím.

2.30. Bolí to, bolí. Ani spinkat nemůžu, tak to bolí. Kousnu to, kousnu, zítra to kousnu.

Horácův deník

Sobota 20. ledna. Ty světlé body přece jen byly něčí oči! Dnes v noci tu byl. Zřejmě mi nechtěl ublížit, snažil se mi ukrást jídlo – nevěděl ale, že už téměř žádné nemám. Byl o něco menší než já, chlupatý a oblečený do cárů šatů. Hodně funěl... to mě koneckonců taky probudilo. Nezdál se nebezpečný, bál se mě víc než já jeho. Tak tedy nejsem sám! Kdo to asi byl? Nějaký člověk, který se tu před lety ztratil a zdivočel? Nebo nějaká hříčka přírody?

18.00. Ušel jsem pěkný kus cesty, ale strom stále nikde. Dnes už dál nepůjdu. Teď si připravím lano. V noci budu předstírat spánek a pokusím se toho tvora chytit.

Neděle 21. ledna. Ani nevím, jak se to celé semlelo. Večer jsem šel spát. V noci jsem uslyšel šramot a funění. Byl to on! Ve tmě jsem zřetelně viděl jeho zelené oči. Sáhl jsem po revolveru, ale jen pro jistotu. Šel totiž přesně tam, kde jsem ho chtěl mít. Vstoupil na mýtinu, vlevo

měl jídlo, vpravo jsem byl já. Vydal se neomylně vlevo. Já jsem mu lhostejný, zajímá ho jídlo! Jakmile sáhl po jídle, past sklapla. Provaz přivázaný ke stromu se napnul a on vyletěl do výšky, kde zůstal viset. Chytil se! Říkal jsem si, že ho nebudu teď v noci zkoumat, a šel jsem spát. Chvilí skučel, ale pak dal pokoj. Usnul jsem. Jenže ráno jsem na laně visel já!

Nebyl problém se odříznout nožem, co jsem měl u pasu. Záhadou pro mě ale zůstává, jak se mu podařilo mě tam zavěsit! V hlavě mi vůbec nehučelo, nebolela mě, ani malou ranku jsem na ní neměl. Ani jinde na těle. Je mi záhadou, jak mě dokázal omráčit. Asi mě uspal nějakým narkotikem, pak mohl přivolat kamarády a společně mě tam zavěsili. Třeba. Proč si ale nic nevzali? Vždyť měl včera takový zálsuk na skromné pozůstatky mých zásob! Ten Huňáč je ale zvláštní tvor!

14.00. Chtěl bych si tu déle odpočinout, ale stav mých zásob je kritický, před chvílí jsem snědl předposlední sousto. Už mi zbývá jen jedna porce, kterou si nechávám pro Huňáče na dnešní noc. Vyrážím.

20.00. Jsem u konce svých sil, ale ten pochod stál za to. Konečně jsem dorazil ke stromu. Vypadá jako obyčejný dub, ale má na sobě vyryté stejné ornamenty, jako jsou v mapě. V mapě je v úseku *strom – skály* napsáno *vor*. Hned zítra ráno ho začnu stavět. Dřeva je tu dost. Bažiny jsou tu všude stejné, ale podle mapy mají být se stále řidší a řidší vegetací. Huňáč se celý den neukázal. Snad je to tak lepší. V noci obětuji poslední potravu a snad ho konečně chytím.

21.00. Past je nastražená, jdu spát.

Fridrichův deník

Neděle 21. ledna. Dnes se k tobě zase dostávám, můj sešitku. Včera to na mě bylo zlé, moc zlé. Dokonce mě to chytilo do pasti! Byl jsem žravý, já vím, žravý! Když ono to má s sebou takové dobrůtky!

Před chvílí jsem to viděl, jak to spinkalo. Tak sladoučce! Jako malé robátko, chi chi. Dneska tomu ukousnu hlavičku, aby mě to nechytalo do pastiček. Bylo to na mě zlé, tak já taky nebudu hodný. Ne, ne, nemůžu.

3.00. Zase mě to chytilo, zase. Proč jen mám pořád hlad.

Ale kousnul jsem to, mňam. Má tak teploučkou krev. Jako nějaký králíček nebo myšička. A jídlo jsem mu zbaštil, teď má hlad. Má hlad!

Horácův deník

Pondělí 22. ledna. Fuj, to byla noc! Huňáč přišel kolem jedné v noci, chytil se do pasti, ale vyvázl a ještě ukradl jídlo. Je po čertech šikovný a nebude tak hloupý, jak jsem si myslel. Ale ani tak hodný. Stala se zvláštní věc. Když mi ukradl jídlo, utekl. Přál jsem mu to a šel jsem si lehnout. Kolem druhé mě probudilo mručení. Medvěd! Nebo něco takového! Vyděsil jsem se, vyskočil s revolverem v ruce zpod deky a pustil té bestii do tváře proud světla z baterky. A byl to Huňáč! Lekl jsem se ho řádně. Skoro jsem vystřelil, ale v poslední chvíli jsem se zarazil. On toho ale využil a skočil mi po krku! Povalil mě na zem. Chvíli jsme zápasili. Má obdivuhodnou sílu, nikdy bych to do něj neřekl. Baterka mi vypadla z ruky a rozbila se. Přestože jsem měl v ruce revolver, stále jsem se zdráhal ho použít. Rovněž nejsem žádný slaboch, a tak jsem ho za chvíli přitlačil k zemi. Chvíli jsem ho držel, ale v té tmě byly vidět v odrazu měsíce jen jeho zelené oči. Pak s sebou náhle trhl, kousl mě do ruky a utekl. Nikdy bych neřekl, že může být tak agresivní! Ošetřil jsem si rány a šel spát. Ale revolver spal v mé blízkosti.

Šokující překvapení z toho celého zápasu přišlo až ráno. Baterka totiž byla na svém místě v batohu. Jako nová, nepoškozená. Ruku mám rovněž naprosto nedotčenou. Kůže je na ní bílá, ani stopa po kousnutí. Obvazy jsou v lékárnice, ani stopa po použití. Takže jen takový špatný sen. Nebo spíš noční můra. Hmmm, ale

jak to, že mám po celém těle oděrky? To jsem ji prožíval tak živě? Jsem tedy náměsíčník?

12.00. Před chvílí jsem uvázal poslední část svého lana. Vor mám hotový! Jen nasednout a vzhůru do bažin beze stromů.

21.00. Plavba byla dlouhá. Neměl jsem žádné pádlo, odrážel jsem se jen větví – jako jakýsi gondoliér. Celé ruce mám pokryté mozoly. Tohle byl jeden z nejnebezpečnějších úseků cesty. Třikrát jsem z voru málem spadl. Pak mi uplavalo několik věcí. Naštěstí to byly jen nějaké drobnosti. Celý den jsem si zpíval, abych zapomněl na hlad a na to, že už mám jen půl láhve pitné vody.

Ráz krajiny se dost změnil. Je tu mnohem tepleji. Objevuje se stále méně a méně keřů a stromů. Zato hmyzu je tu čím dál víc. Zase jsem poštipáný od hlavy až k patě. Už mi to skoro „chybělo“. Z bažiny se tu de facto začíná stávat řeka. Ale k průzračné vodě má tahle kalná směs stále hodně daleko.

Během dne jsem si vzpomněl na Huňáče. Bude se mi po něm asi stýskat, i když to zní divně. Po tom, co jsem odrazil, jsem ho dlouho vyhlížel, jestli se někde neobjeví, ale neukázal se.

Okolo šesté se začalo stmívat a já začal zjišťovat, že vlastně nemám kde přistát. Jedině uvázat vor k nějaké větší větvi, ale to se mi zdálo moc nebezpečné. Keře a stromy už zmizely úplně. Nevzdával jsem se. Přivázal jsem si baterku k pasu a odrážel se tyčí mozoly nemozoly.

Stálo mě to jednu sadu baterií, ale nakonec jsem doplul až k nějakému ostrůvku. Zřejmě ho vytvořily naplavené větve, na kterých se časem uchytily nějaké zbytky všeho možného. Jen tak si dokážu vysvětlit vznik takové mechem obrostlé oázy, uprostřed těchto nehostinných bažin. Má skoro tři metry v průměru. Ideální pro nocleh. Vor jsem uvázal k okraji. Už mám jen jednu sadu baterií, tak budu šetřit.

Fridrichův deník

*Pondělí 22. ledna. Šmik, chi chi.***Horácův deník**

Úterý 23. ledna. Uplaval mi vor! Naprosto nechápu, jak k tomu mohlo dojít! Večer byl pevně uvázaný, a ráno bylo lanko přeříznuté! Určitě se nepřetrhlo, na to dám krk. Huňáč to být nemohl! Jak by se sem dostal? A stejně by mi ještě něco ukradl. A mně nic nechybí! Až na ten vor. Ať se rozhlížím, jak se rozhlížím, nikde není. Uplaval.

Mohl jsem to udělat já? Zase v nějakém záchvatu noční můry? Asi ano. Co se to se mnou jen děje, takhle se normálně nechovám! Hlavu vzhůru, problémy je třeba řešit, ne nad nimi hlavou kroutit. Něco mi ta úředničina přece jen dala.

Včera jsem našťestí doplul tak daleko, že na konec bažin už teď dohlédnu pouhým okem. Vstup do skal je jen několik set metrů ode mě. Ale jak se tam dostanu? Dřevo, které tvoří ostrůvek, je nekvalitní, z něho nikdy vor nepostavím. A mimoto už nemám lano! Musím něco vymyslet, dochází mi voda! A ten prokletý hlad! A tady není nic, jen bažiny a v dálce skály. A hmyz.

12.00. Všechno mám sbalené. Tedy... těch několik věcí, které mi zbyly. Před chvílí se pode mnou totiž ostrůvek probořil a já část věcí utopil. Mimo jiné pravou botu. To rozhodlo. Budu se brodit, možná i plavat. Deník zabalím do pláště, aby se mi nenamočil. Poplavu tak, že budu držet batoh nad sebou.

20.00. Dokázal jsem to! Přeplov! Jsem naprosto zničený, ale povedlo se! Celé tělo mě bolí, ale bažiny mám za sebou! Na oslavu jsem si dopřál doušek vody. Už mám jen třetinu láhve. Jídlo nemám žádné, oheň taky ne, jsem celý mokrý a mé šaty vypadají, jako bych právě vylezl ze žumpy. Ale nemám, kde bych je vypral. Musím je prostě jen nechat uschnout. Už abych byl na Gonavalu! Doufám, že snad budu spát v suchém!

Fridrichův deník

Úterý 23. ledna. Jak krásně to spinká! Je to nějaké unavené. Copak, copak? Něco tu máme, co to asi je? Žbluňk, chi chi.

Horácův deník

Středa 24. ledna. Noc byla klidná, spal jsem jako zabítý. Jak jsem zjistil, cestuji už patnáctý den. Jedl jsem naposledy v sobotu. Alespoň se napiju.

9.10. Láhev je pryč! Poslední zbytky svých věcí jsem zpřeházel dvakrát dokola, a nic! Tady se vážně něco děje! Buď se proti mně spikli všichni čerti, nebo už prostě nevím! Balím a vyrážím.

15.00. Malá zastávka, abych nabral dech. Žaludek se už přestal hlásit úplně. Nevím, jestli je to příznivé, nebo ne. Sucho v ústech se stalo mým společníkem. Obloha se zatáhla, asi bude přšet. Jdu dál. Musím.

18.00. Už lije jako z konve. Úplná průtrž. Naštěstí se mi podařilo najít skalní převis, pod kterým se schovávám. Občas jen vystrčím hlavu, abych se trochu napil. Venku jsem nechal ešus, aby se mi naplnil vodou. Je to jediná nádoba, která mi zbyla. Ta voda je ohromně osvěžující! Nikdy bych neřekl, co dokáže! Světe div se... já, který vždy nesnášel déšť, mu teď děkuji za záchranu života! Už se stmívá, chtěl jsem jít spát, ale vyrušilo mě vytí vlků. Chystá se jasná noc, měsíc začíná být vidět. Doufám, že vlci zůstanou u vytí a nedostanou chuť na vyhublého dědice gonavalského panství.

Zjistil jsem, že převis pokračuje chodbou, která končí v poměrně veliké jeskyni. Přespím tedy uvnitř, aby mě vlci nenašli tak snadno. Venku fouká studený vítr.

21.00. *Jak se odsud dostanu?* Naštěstí mám s sebou baterku. Ale od začátku. Šel jsem hlouběji do jeskyně, upoutalo mě, že z velké místnosti pokračovaly další tři chodby. Odložil jsem tedy své věci a vydal se chodby nalevo. S sebou jsem si vzal jen baterku, revolver a deník. Chodba se rychle zatáčela vpravo a nakonec ústila zpět

do velké místnosti. Vydal jsem se tedy do pravé chodby. Ta zatačela vlevo a znovu ústila do velké místnosti. To mě zklamalo. Víčka se mi klížila, a tak jsem se rozhodl, že si půjdu lehnout. Ale mé věci byly pryč! A z místnosti najednou vycházely ještě další tři chodby nalevo, tři napravo a tři přede mnou. To nebyla ta samá místnost! Teď stojím uprostřed, aniž bych věděl, co počít. Kdo mohl vybudovat tento labyrint? Veškeré stěny jeskyně vypadají naprosto přirozeně. Buď je příroda vytvořila tak pravidelně, nebo nějaký tvor už velmi dávno. A příroda použila čas a stěny si upravila k obrazu svému. Ta pravidelnost je až děsivá. Teď už nikam nejdu. Jsem psychicky na dně, ještě bych udělal nějakou osudovou chybu. Na všechno je třeba se vyspat.

Fridrichův deník

Středa 24. ledna. Zabloudil jsem! Ta věc s holou kůží mě zavedla do jeskyně a já jsem se ztratil! Teď si tam spinká a myslí si, že se tomu nemůže nic stát. Ale může, může. Přijdu, chramst, a v krku díra jak kamíneček. Pích, pích, a očička jsou venku. Mňam, taková očička čerstvoučká, chi chi. Anebo masíčko z ručičky, kůžičku stáhneme a zahodíme a masíčko okousáme. Až na kost. Jenže to nemůžu! Človíček by tu umřel a Fridříšek by nenašel cestu ven. Fridříšek musí čekat, až ho človíček dovede ven, a až pak si na něm pochutnat.

2.00. Viděl Fridříška! Ten človíček viděl Fridříška! Fridříšek si zrovna umýval nožičky jazýčkem a ono ho to vidělo! Rozběhlo se to za mnou a utíkalo to a utíkalo. Ale Fridříšek je rychlejší. Jenže to ztratil! Človíček se mu někde ztratil a Fridříšek ho teď nemůže najít.

4.00. Našel jsem hrozně mňam ještěřčičky! Štavnatouček! Je jich tady moc a moc a moc. A je tu potůček s čerstvoučkou vodičkou! Počkám tady na človíčka, musí pít. Ono to musí přece pít a jíst! A jestli to potůček nenajde, tak to umře ve tmě. Ale Fridříšek bude žít dál, protože má co papat a bumbat.

Horácův deník

Čtvrtek 25. ledna. Ta příšera je zase tady! Jako by nestačilo, že jsou všude kolem katakomby, ze kterých se nemůžu vymotat... ještě ten mi tu chyběl! Na druhou stranu... mohl by znát cestu z toho labyrintu. Za pokus by to stálo. Budu se s ním nejspíš muset nějak skamarádit.

Celou noc jsem za ním běhal jako pominutý. Nakonec se mi ztratil, ale hrozně smrdí, takže jsem ho nakonec našel... po čichu. Když byl jeho puch nejsilnější, byl už i slyšet. Chlemstal vodu z podzemního pramene a zajídal to housenkami. Toho jsem si ale nevšímal. Při pohledu na vodu se mi určitě rozšířily zornice nejméně na metr. Měl jsem chuť se tam hned rozeběhnout a pít a pít a pít. Ale samotný fakt, že z něho pil i Huňáč, mně sílu odebíral. Nakonec mi ještě padl zrak na jeho tlamu. Pohled na to, jak se cpe housenkami, které se mu mrskají mezi žlutočernými zuby, byl dost inspirující k tomu, abych si to rozmyslel.

Zůstal jsem tedy ležet na studené podlaze, schovaný za kamenným výčnělkem, a pozoroval ho dál. Přitom jsem si uvědomoval, jak si mé oči postupně zvykají na tmu. Anebo v té jeskyni bylo trochu světla? Mohla by to také být světélkující plíseň nebo nějaký druh bakterií, co světélkují.

Pohled na Huňáče mě nakonec unavil a já usnul jako špalek. Probudil jsem se u jezírka s řádnou bolestí hlavy. Huňáč nikde. Měl jsem obrovskou žízeň, a tak jsem se zhluboka napil. To jsem však neměl dělat. Okamžitě jsem všechno vyzvrátil. Ani jsem netušil, že toho v sobě mám tolik.

10.00. Psát musím pořád s baterkou, zas tak dobře tu nevidím. Občas na několik vteřin zhasne a pak se zase rozsvítí. Snažím se to přisoudit jejímu stáří, ale nepomáhá to.

18.00. Baterka mi zkolabovala, jen co jsem dopsal poslední slovo. Ale vyrobil jsem si louč! Hned potom, co

mi odešla baterka, začal průzkum okolí. Pátral jsem všude po nějakém zdroji světla. „Drž se jezírka, drž se jezírka,“ říkal jsem si. Zpočátku to vypadalo, že budu schopn prozkoumávat jen okolí jezírka a vždy se k němu vrátit. Ale jeskyně se ukázala záludnější, než se zpočátku zdálo. Stačilo dvacet minut a ztratil jsem se. Zase jsem bloudil ode zdi ke zdi a hledal cokoli, co by mi ukázalo nějaký náznak cesty k potůčku, nebo cesty ven – prostě cokoli. Místnost, chodba, chodba, místnost, chodba, místnost, zeď. Slepá. Obrátit a na druhou stranu. Místnost, chodba, chodba, chodba... a tak pořád dokola. A ticho. Naprosté ticho a stěny jeskyně, jejichž obrysy jsou vidět. Alespoň že *něco* vidím. Alespoň ty stěny. Už jsem jen tak chodil a chodil. Bylo mi úplně jedno, jestli chodím dokola nebo ne, jestli něco najdu, nebo budu pořád bloudit. *Jen chodit.* Dokola a pořád.

Nakonec jsem došel do jedné místnosti, kde na mě zaútočil netopýr. V poslední chvíli jsem si zakryl oči, jinak by mi je snad vykousl. Vletěl mi do vlasů a začal mě škrábat a kousat. Jednou rukou jsem si chránil obličej, druhou jsem se naslepo oháněl po něm. Ustupoval jsem dozadu, jeden krok, druhý a... při třetím jsem o něco tvrdého zakopl a zřítíl se na hromadu nějakého starého železa. Rachot, který jsem způsobil, mi vlastně zachránil život. Netopýr odletěl a já pomalu začal zjišťovat, do čeho jsem to vlastně znovu spadl. Zvedl jsem se a otočil se. Pohled, který se mi naskytl, mě natolik šokoval, že jsem zavrával a málem upadl. Byla tam kostra nějakého člověka, oblečená do kovového prorezivělého brnění. Seděla tam opřená zády o zeď a upírala na mě své prázdné očnice. *Jak se zbavit netopýrů? Sedněte si do klína kostře v brnění!*

„Ale co! Ten už mi neublíží!“ řekl jsem si a pokusil se zjistit, co je kostlivec zač. Byl celý oděn do úplně rezaového brnění, které bylo pravděpodobně dříve pospojováno koženými řemeny. Ty však dávno okousal zub času

nebo nějakého jiného tvora. Brrr, nesnáším krysy, snad to byl ten čas!

U pasu měl široký meč v pochvě. Pokusil jsem se meč vytáhnout, ale zůstal mi v ruce jen jílec. Jak dlouho už tu musel ten nebožák ležet? Vstal jsem a zadíval se na toho člověka. Náhle jsem pocítil neuvěřitelný nával vzteku. Pocítil jsem obrovskou nenávist ke všemu. K hladu, žízni, světlu, únavě, špíně, Huňáčovi i tomuhle rytíři, který tu nejspíš zahynul před několika stoletími hladu. Krev se mi nahrnula do hlavy a já se napřáhl a nakopl kostlivec vší silou, až se kosti rozletěly po okolí. Chtěl jsem už odejít, ale upoutala mě věc, kterou měl kostlivec pod sebou. Byla to kovová skříňka – taky prolezlá rzí, ale zdálo se, že obsah je nedotčený. Byla veliká jako větší kniha. Na straně měla mechanismus, kterým se zřejmě dříve otvírala, ale nyní byl změněn ve směs rezavých drátků a plošek. Vytáhl jsem nůž a zkusil se jím dostat dovnitř, ale byla to marná snaha. Nůž jsem málem zlomil, a dovnitř jsem přitom nenahlédl ani na milimetr. Opět pomohla hrubá síla. Vzal jsem skříňku a mrštíl jí o stěnu. Ozvala se ohlušující rána a pouzdro povolilo. Musel jsem s ním sice ještě dvakrát udeřit, ale nakonec povolilo. Uvnitř byla kniha! Byla zabalena do jakéhosi jemného druhu plátna. Jak kvalitně bylo pouzdro ukováno! Plátno ani kniha nejevily sebemenší známky poškození. Spolu s knihou byly v pouzdru ještě dva bílé kamínky, kterých jsem si zprvu nevšiml. Jen tak jsem jimi třeskl o sebe.

Leknutím se mi ale málem zastavil dech. Z toho křísnutí vyšlo takové množství jisker, že dokázalo osvětlit velkou část místnosti! Zadíval jsem se na kameny pozorně. Inu, asi to budou křemeny. Ale tak hladké a krásně bílé jsem ještě neviděl. Vzpomněl jsem si, jak jsme si s nimi jako malí kluci hrávali. Pokud nám ale vybleskla jedna nebo dvě jiskry, byl to pro nás úspěch. Ale nikdy takový gejzír! Vyrobím si louč! Chvíli jsem pátral po místnosti

po nějakém klacku, dřevě nebo kovu, který by se dal použít jako násada. Nakonec musela postačit stehenní kost toho nebohého rytíře. Omotal jsem ji plátnem, položil na zem a postavil se na krok od ní. Třeskl jsem kameny. Vyšlehlo z nich několik stovek jisker. Většina jich šla mimo, ale některé našly spolehlivě svůj cíl. Louč vzplála. Místnost zaplavila libá vůně. To asi to plátno, zřejmě bylo namočeno v nějakém ochranném oleji, nebo pryskyřici.

Už nemůžu vydržet to napětí – musím zkusit z té knihy něco přečíst. Je nadepsaná:

PROKLETÍ RODU DELCHŮ

Tak uvidíme.

22.00. Ufff. Začátek je trochu obřadný, samé „svatý ten“ a „vznešený onen“, ale pak to začne. Píše se tu rodu Delchů. Zakladatelem byl Jindřich Delch I., který pocházel odněkud z jižní Itálie, pojal za ženu Kateřinu Svíznickou, odstěhoval se mezi bažiny a močály, tam kde noc je dnem a den nocí a vystavěl tam svou pevnost na pohled malou a nenápadnou, v podzemí však rozsáhlou a spletitou jako město.

Mnoho dělníků dlouho toto podzemí budovalo, mnoho jich zde nadobro zůstalo. Jen hrabě Delch podzemí celé znal, jen jemu bylo dovoleno všechny jeho části navštěvovati. Pokud neopatrný zvědavý řemeslník do jiné části se odvážil, neojediněle se vrátil zmrzačen či oslepen. Nezřídka se zem po něm slehla úplně.

Účel takové rozsáhlé stavby byl však jen několika zasvěceným dostatečně znám. Všichni zmizeli beze stop. Kolovaly pověsti, že byli hrabětem v podzemí vězněni. Během stavby začal se hrabě měnit. Z milého a pozorného novomanžela zádumčivý, tajem-

ný a o sebe nepečující mrzout se stal. Po dokončení stavby hrabě se změnil úplně. Celé noci něco v podzemí kutil, navracel se vždy až v podvečer, oděv i kůži nasáklé pachy neznámého původu. To vždy přišel, na všechny upíral své lesklé zelené oči, beze slova snědl večeri, svlékl si oděv a usnul. Ráno pak znovu do podzemí zamířil. Následovat ho nikdo neměl odvahu. I kdyby se takový odvážlivec našel, velkým soustem by se mu stala ocelová vrata opatřená mohutnými zámky!

Manželství s Kateřinou nemohlo pochopitelně za daných okolností pokračovati zdárně. Kateřina mu domlouvala, prosila, plakala, vše marné. Nikdy jí nevysvětlil smysl svého počínání, nikdy pro ni neměl ani slůvko útěchy.

Jednoho večera, když se hrabě opět ze sklepení navracel, oznámila mu Kateřina své rozhodnutí odejít. Mlčky je přijal. Ani známku smutku neprojevil. Druhý den odjela na západ s větší částí služebnictva. Nikdo však už o nich nikdy neslyšel. Snad byli vlky roztrháni, snad se utopili. Ti, kteří zůstali na zámku, rovněž záhadně zmizeli. Zámek pustl.

Jindřich Delch I. byl však vyhlášen svým bohatstvím. Několikrát se našel odvážlivec nebo dobrodruh, který zlákáán vidinou skrytého bohatství „opuštěného“ zámku, vydal se prozkoumávat ona místa. Většina těchto odvážlivců záhadně zmizela. Několik se jich vrátilo, ale již samotný pohled na ně odrazoval od dalších pokusů o průnik do tajemného zámku. Otrhaní, šrámy po celém těle, často slepí, ale vždy nepřičetní, smyslů zbavení, neschopní rozumného slova. Zemřeli do několika týdnů za strašlivého křiku.

Od té doby se k zámku nikdo neodvážil ani přiblížit. Časem začali z okolních vesnic mizet lidé.

Obyvatelé tím byli stále více a více znepokojováni. Někteří z nich se za čas vrátili – ve stejném stavu jako oni dobrodruzi. To uspíšilo rozhodnutí vesničanů. Sebrali všechno cenné, co měli, a odstěhovali se co nejdále odsud. Krajina zpustla, zámek se stal legendou, okolí tajemnou oblastí.

Tady kronika končí. Nic tu chybět nemůže, příběh končí v polovině strany a další listy jsou už prázdné. Dost děsivý příběh, až mi z něj běhá mráz po zádech. Nejzajímavější je, že se jmenuje „Příběh rodu Delchů“ a zachycuje jen jednoho jejich rodinného člena.

Už skoro nevidím, tak mě bolí oči. Nejsm zvyklý číst knihu čtyři hodiny při světle louče, a ještě k tomu ve studené jeskyni.

Ale moment. Hodinky ukazují 23.10! Ta látka na mé louči je snad kouzelná! Hoří stále stejnou intenzitou už pátou hodinu! Ten příběh o rodu Delchů mě zaujal natolik, že jsem si toho všiml teprve teď!

23.30. Skoro jsem uhořel! Přemýšlel jsem, jak zhasit louč. Žádná voda ani nic podobného v mém dosahu nebylo. A tak jsem se rozhodl, že zkusím louč položit na zem a hodit na ni kabát. Sice ho zničím, ale louč je důležitější! Jakmile však louč dopadla na zem, vzplanula obrovským plamenem. To mě šokovalo. Asi dvě vteřiny jsem jen stál a nevěděl, co dělat. Oheň se však připlazil až ke mně, a tak jsem začal utíkat. Vyběhl jsem nejbližší chodbou, když vtom jsem si to uvědomil... kniha! Zůstala v plamenech! Chtěl jsem se pro ni vydat, otočil jsem se... a oheň mi olízl tvář. I teď, když už jsem v bezpečí, to pálí jako čert. Už jsem se dál nerozmyšlel a utíkal, co mi nohy stačily. Proběhl jsem několika chodbami a oheň stále za mnou! Jeho červené jazyky se ke mně pomalu, ale jistě plazily ze všech vchodů. Až jsem narazil na zeď. Slepá chodba! Zpátky nemohu, v pravé i levé chodbě je taky oheň! Jeho zář osvítila mé nejbližší okolí. Uviděl